

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γιώργο, χρόνια πολλά, καλή Ανάσταση.

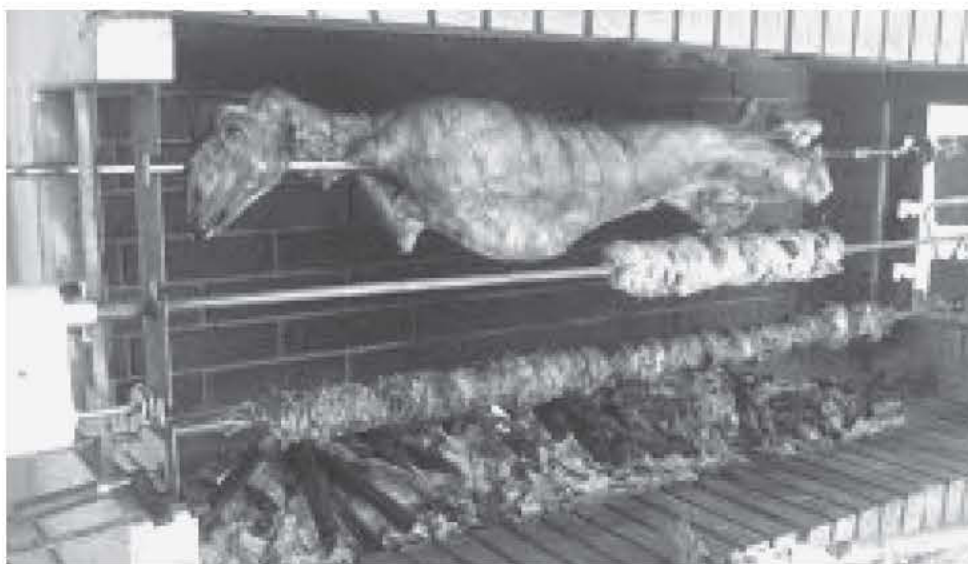
Μεγάλη Τετάρτη σήμερα κι όπως τίποτα, έξω από την εκκλησία, δεν μας θυμίζει πως είναι Μεγαλοβδομάδα, ο νους αποζητάει κάποιες αναμνήσεις για να χαρεί το πνεύμα και την αιμόσφαιρα των ημερών. Κι αναθυμάται κάποιες Πασχαλιές που έζησε κάπου στο χτες. Κάποια παιδιά στο χωριό με άσπρα σεντόνια που γύριζαν στους δρόμους να μαζεύουν λουλούδια για το στολισμό του επιτάφιου και που οι γυναίκες φύλαγαν τα καλύτερα και τα πρόσφεραν με χαρά. Την πένθιμη καμπάνα των ημερών, τα "... κύματι θαλάσσης" και τα "...όν παίδες ευλογήτε...". Οι ωραιότεροι εκκλησιαστικοί ύμνοι είναι για μένα, αυτοί της Μεγάλης Εβδομάδας, οι Αναστάσιμοι, οι χαιρετισμοί και τα νεκρώσιμα. Όλη η Μεγάλη εβδομάδα ήταν ντυμένη αυτά τα πένθιμα χαρακτηριστικά όπως κι από την Κυριακή τα αναστάσιμα, τα χαρούμενα κι ελπιδοφόρα.

Πόση γοητεία στην παιδική ψυχή! Και κάποιες άλλες Πασχαλιές, στο Στρατό, στα σύνορα, μεγάλος πια με τον ερχομό στο σπίτι για τη μεγάλη μέρα, τα πρώτα χρόνια στην ξενιτιά, με τη νοσταλγία και την έλειψη της γιορταστικής αιμόσφαιρας... Αυτό είναι το Πάσχα το ελληνικό, δεν είναι μόνο το μήνυμα το θρησκευτικό, είναι κατάσταση, είναι ελπίδα σκορπισμένη στην αιμόσφαιρα, στολισμένη με την ομορφιά της άνοιξης.

Μ' αυτά στη σκέψη ας γιορτάσουμε κι εμείς το φθινοπωρινό μας Πάσχα, ευχόμενοι να είναι ειρηνικό και χαρούμενο, ιδιαίτερα στους ανήμπορους, ασθενείς και λυπημένους.

Και για να προσγειωθούμε στα δικά μας, δηλαδή στην... κάποια ηλικία, ο Παράσχος ο Πεζάς έφτασε τα 90 και μου παραπονείται ότι νιώθει αδυναμία. Στα 90 και παρακολουθεί τα κοινά και έχει ενδιαφέροντα. Ο συνονόματός μου, Γρηγόρης Αθανασίου, ούτε καν ότι περάσανε τα χρόνια με το κοκοράκι του που μας ξύπναγε για χρόνια από το ραδιόφωνο, επικοινωνεί με όλους και στέλνει χαρούμενα ηλεκτρονικά μηνύματα. Ο άλλος μου λέει ήρθα γιατί είσαι από τους λίγους τους παλιούς. Αλήθεια, πόσοι έχουμε μείνει από ...εκείνα τα παλικάρια της πιάτσας εκείνου του καιρού;

Έφυγαν πολλοί, από αυτούς που κάναμε παρέα ή που ήταν γνωστοί στο ευρύτερο κοινό, αυτοί που ασχολήθηκαν με τα "πεπραγμένα" της παροικίας. Χάσαμε και τον Ιωσήφ τον Κα-

ρουάνα, δεν έφυγε, τον χάσαμε. Έχει αράξει κάπου εκεί στο Παρραμάττα, κοντά στο γιό του, σ' αυτά τα γηροκομεία που είναι σαν ξενοδοχεία σε περιποίηση και σαν ανεξάρτητα διαμερίσματα σε διαμονή. Κι αυτός έχει γράψει την ιστορία του στο θέατρο και στα κοινωνικά.

Το έχουμε πει και άλλοτε, είμαστε μια κοινωνία πλέον κι έχουμε την ιστορία μας σαν παροικία. Έχουμε δεθεί σαν «συντοπίτες» και ζούμε σαν... στο σπίτι μας, που λένε.

Να είμαστε καλά και να γιορτάσουμε την Ανάσταση ειρηνικά ευχόμενοι καλή Υγεία στους συμπαροικούς που αντιμετωπίζουν προβλήματα.

ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Πρωί-πρωί εκίνησαν με τη δροσιά της νύχτας και με το πλιοξύννημα. Θέρισαν όλο το καλοκαίρι τα στάχυα της φροντίδας και έσπασαν τις θημωνιές. Μα δεν τις πήγανε τις θημωνιές στ' αλώνι.

Δώσανε στα σπουργίτια τα σπυριά και στις γριές, στα ορφανά να ψήσουνε κουλούρες. Δώσανε και χάρισαν μ' απλοχεριά περισσια.

Ήτανε τόση η χαρά της προσφοράς κι η ζήτηση μεγάλη της ανάγκης, που ούτε σποριά δεν κράτησαν για τη χρονιά που θάρθει.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη και Καλή Ανάσταση.

Ο,τι θυμάται ο καθένας μας χαίρεται κι' εμείς δεν είμαστε η εξαίρεση, φίλε αγαπυτέ. Ενα από τα πολλά που απολαμβάνω γύρω από τις αναμνήσεις σου είναι η διαφορετικότητά τους από τις δικές μου και πόσα μαθαίνω, γιατί εγώ δεν έχω ζήσει στην πατρι-

δα και νομίζω πως μόνο μια Λαμπρή γιόρτασα στα Χανιά τής Κρήτης, που μου έμεινε αξέχαστη ακριβώς επειδή ήταν τόσο διαφορετική. Αλλωστε στην Αυστραλία έχω ζήσει τις πιο πολλές Λαμπρές μου και για πρώτη φορά απόλαυσα τον οβελία, γιατί που τέτοια πράγματα στις πολυκατοικίες τής Αλεξάνδρειας, αλλά και τώρα στην έστω όμορφη γειτονιά μου, ενώ στο Αντελάιντ είχαμε απλωσιά, είχα και τα κουνιάδια που αναλάμβαναν να ψήσουν το αρνί. Από το πρωί τής Κυριακής η γυναίκα μου έλεγε «άναψε τη ψιστοριά για το αρνί» και τής απαντούσα «περιμένω να' ρθουν τ' αδέρφια σου για ν' αρχίσω το άναμα, θα μου πουν «τί ξέρεις εσύ από τέτοια Αλεξανδρινέ βουτυρόπαιδο» και θα ψήσουν αυτοί το αρνί», γιατί αυτή ήταν η πραγματικότητα. Εβγαίναν, που λες Γρηγόρη οι Αυστραλοί στους φράχτες τους από την μυρωδιά τού οβελία που προκαλούσε τους σιελογόνους αδένες στο στόμα τους και όταν απολάμβαναν τα κοψίδια όταν τους προσφέραμε μεζέ με μια παγωμένη μπίρα δεν μπορούσαν να χορτάσουν τη νοστιμιά τής ελληνικής παράδοσης και το τσουγκρισμα των κόκκινων αυγών, ενώ προσπαθούσαν να πουν σάτρα πάτρα το «Χριστός Ανέστη» και το «Αληθώς Ανέστη» για να μάς ευχαριστήσουν.

Εχω την εντύπωση πως την εκτίμηση των Αυστραλών δεν κερδίσαμε μόνο με τη σκληρή δουλειά και την πρόδοό μας, αλλά και με τον πολιτισμό μας, την φιλοξενία μας, τις παραδόσεις μας, τις γιορτές μας με την ελληνική κουζίνα που μοιράζονταν μαζί μας σαν προσκεκλημένοι μας. Έχεις δίκιο για την κοσμοσυρροή την Μεγάλη Παρασκευή και την Ανάσταση όταν είχαμε μόνο δύο εκκλησίες, αλλά και τώρα σε κάποια «ελληνικά» προάστεια η Αστυνομία αναγκάζεται

από το πλήθος να κλείσει κεντρικούς δρόμους στην κυκλοφορία για τον Επιτάφιο και την Ανάσταση, που είναι μεγάλες θρησκευτικές γιορτές, αλλά έχουν περάσει και στην ελληνική παράδοση.

Ο ευγενέστατος, Παράσχος Πεζάς, είναι από τους λεβέντες τής παροικίας μας με αδιάπτωτο το ενδιαφέρον του για τα κοινά και προπαντός για τη «Βασιλειάδα» και ο Γρηγόρης Αθανασίου πασιγνωστος για το χιούμορ του, αλλά και σαν ηγέτης των βασιλοφρόνων στο Σίδνεϊ, ενώ ο Ζοσέφ Καρουάνα έγραψε τη δική του ιστορία στην παροικία μας. Όμως, πόσοι άνθρωποι που δούλεψαν γι' αυτή την παροικία και πρόσφεραν πολλά έφυγαν χωρίς αναγνώριση. Σαν καλεσμένος σου σε γεύμα πριν μερικές ημέρες χάρηκα τη γνωριμία μου με τη Στέλλα Στεφανίδου, μια από τις κορυφαίες ηθοποιούς μας που έχει αποσυρθεί χωρίς να τιμηθεί η προσφορά της, γι' αυτό επιμένω πως πρέπει να τιμούμε εν ζωή αυτά τα άτομα.

Πραγματικά γίναμε «συντοπίτες», φίλε μου και ομολογώ πως έχω περισσότερους φίλους «Ελλαδίτες» παρά Αιγυπτιώτες, γιατί δεν ξεχωρίζω πια τούς Έλληνες, όπως δεν τους ξεχωρίζουν τα παιδιά μας και δεν παντρεύονται πια «παπούτσι από τον τόπο τους». Τα σωματεία μας ασφαλώς έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στα πρώτα χρόνια τής μαζικής μετανάστευσης, όταν οι νεοφερμένοι διψούσαν για τη συντροφιά συντοπιτών τους και τις παραδόσεις τού χωριού τους. Το 2015, όμως, δεν υπάρχει αυτή η δίψα και τα σωματεία μας φθίνουν σε σημείο που δεν μπορούν να εκλέξουν ολόκληρο συμβούλιο και χρησιμοποιούν «ξένους». Όμως επιμένουν να υπάρχουν, μέχρι το τελευταίο μέλος τους να σβήσει τα φώτα και να κλείσει την πόρτα για πάντα...

Να ευχηθώ κι' εγώ Καλή Ανάσταση σε όλους τους φίλους και φίλες μας με υγεία και ευτυχία και ας θυμηθούν αυτούς που υποφέρουν την Ημέρα τής Αγάπης.

